

tramp

s přílohou TÁBORÁK

36

Kč1

— A my si náš osumadvacátý říjen vod nějakejch osumadvacátníků ze Štýrského Hradce k vůli českým filmům komunistických hackenkreuzlerů urážet nedáme!

Dick ze Stormy River; Kompromisy?

Tramping kristalísuje. Ty různé a časté, více méně duchaplné diskuse o problémech v trampování jsou toho nejlepší důkazem.

Je to však docela pochopitelné, neboť jednoho krásného dne stanou se z chlapců muži, jimž nestačí jenom vědomí, že dělají, co se jim zlíbí. Chtějí víc. Chtějí prožívat ty svoje zážitky vědomě, plně a hlavně skutečně.

Chlapci si tak rádi hrají na muže, i když vědí, že jim to neslouží ke zdraví. Kouřením začínají a končí chlastem. *Nic jiného ani tramping nebyl před lety.* To si musíme přiznat poctivě a otevřeně. — Je to však za námi? Chlapci dorostli, zhořkl jim chlast.

Začli uvažovat, což jim přineslo jedno uvědomění: *to, co bylo, není to, co chceme.*

Zakládá se časop. »Tramp« a tvoří se. Sice pracně a těžce — ale jde to. Plevy odpadávají a jádro roste úžasným tempem do desetitisíc. Sem tam se sice vyskytnou kazatelé otrlých teorií a různí falešní filosofové. Ale dělají do vody

Ze tramping dnes získává vysoké hodnoty, je více než jisto. Skuhrání sýček už neděsí. Jsme dnes jisti svým chřením a chceme něco víc než to, co jsme měli a máme.

Naše kamarádká solidarita je silnější, třeba neorganisaná, než naočkovaná morálka dnešní společnosti.

Dovedeme již dnes žít jinak, lépe, na vzdory vši měšťácké ubohosti.

Je ovšem nutno dělat kompromisy.

Hlavou se zeď neprorazí, to je jisté.

Musí to však být kompromisy čestné, poctivé. Rozhodně nebude na újmu vašemu trampskému přesvědčení, vynecháte-li ve svých projevech různé ty nevázanosti klackovitého dorůstání. Abyste si udělali mezi těmi všemi různými lidmi trochu přátel. Abyste měli někde nějaký ten kout pro svoje sleziny a potluchy.

Rozhodně však není nutno, abyste pro tento účel vstupovali do různých měšťáckých korporací, jak radí Inglmayer v článku »O problémářích«, a které jenom proti nám štvou s veškerou záští duševních omezenců.

Dobře to napsal Franta šerif: »tramp, který je členem Sokola, Orla nebo jiného podobného spolku, je nemožné monstrum«.

Bylo to od vás hodně nepoctivé skrývat se za kohokoliv. Bylo by to taky špatným dokladem vážnosti našeho chřenění, neboť tím bychom se zařadili mezi pochybná individua životních vagabundů. *Nejsme jimi!* A každý z Vás byl by veliký lump, chtěl-li by si toto žebrácké flinkání po světě vzít za svůj životní úkol.

CESTA je pro trosčníky života, pro ztracené existence. CESTA jde mimo nás.

Naše trampování jde jiným směrem. Hledáme spíše kulisu při cestě; les, vodu, slunce a silný vzduch. (Špatně jsi to vystihl, Kuzmo!)

Není možno zde psát zatím o tom, jak se půjde dále.

Tramping přes to, že již vyběděl z chaosu žití, stále kvasí a bouří. Je zde toho svinstva trochu víc. Buďte však trpěliví. Již to je veliký úspěch, *víme-li, co nechceme!*

Buďte pevní ve svém nepřátelství k padouřině. Buďte však také snášenliví! Fanatickým nepřátelstvím se nedocílí nic, poněvadž zaslepuje. Rozvážný klid a logické uvědomění je na místě.

Ano, Gězo Včeličko, soumrak sklenic je vystřídán úsvitem nové myslenky!

Trampské kanadky

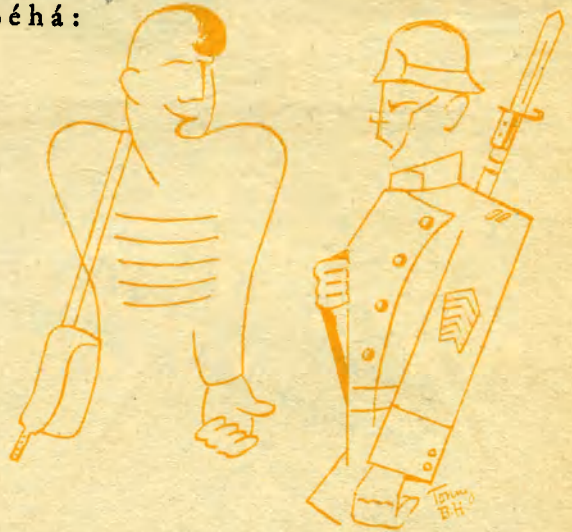
originál anglický dullbox,
**Kč 195'-
až 218'-**

Jaroslav Bohata

SMÍCHOV,
Proti Knížecí.

Těž pošlou na dobírku, vyplacené. — Udejte číslo nohy.

B é h á :

... při zakročování přirovnával jste tu sedícího pana strážmistra k nosorožci. Chcete ho odprosit?

- Já bych teda chtěl, ale nemůžu.
- A co vám v tom brání???
- On Kluckej s tím nosorožcem už vedejel.

Starší šatstvo

Obuv a veškeré odložené věci nejlépe koupíte i prodáte u
„PARTIE“ PRAHA VII.,
Belcrediho třída číslo 40.
Cenky vetešnického zboží zdarma

Minulé číslo Trampa (35) jsem ne-redigoval.

Karel Mellšek

M u r o m e c :

*Hečmo,
já jsem tu kytičku vodkoupil!*

Říjen.

*Na cizím pobřeží svou lásku ztratil jsem
jediný polibek nu šiji necudně
mít oči zelené a přicházeti sám
čáp na rybníce, dlouhé vlny zrůdné.*

*Až nakonec se domů vrátíme
básníci u karet své srdce projíždí
nejstarší přátelé už nerozeznáme
a nová dobrodružství se přiblíží.*

*Poslední romance milenců sentimentálních
vybleělé kytičky nakonec dostaneme
ružové bonbonky od lásek vzdálených
které už nepoznáme.*

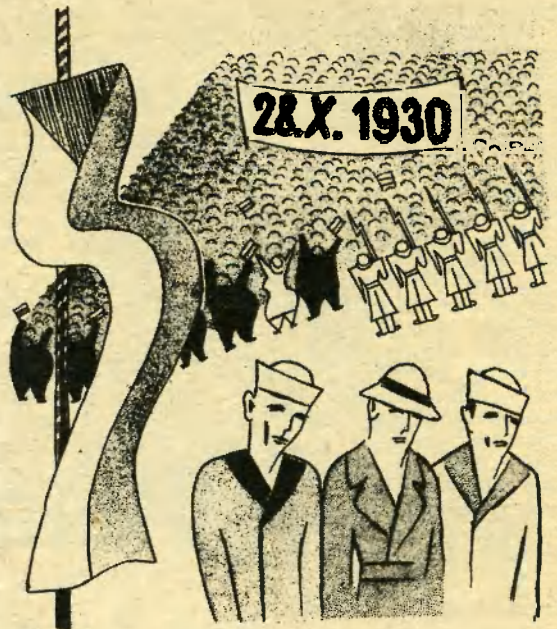
Marko Polo.

**Nebýt v kalendáři 28. říjen červeně,
tak ani nevíme, že máme svobodul**

... A jednou sem udělal v Brně velkou volovinu.“

„Jak to, dyť já myslel že ses narodil v Praze.“

A k é :

melich :

dvacátý 8. říjen.

(Rady, pokyny a informace).

Vznik a původ.

Jak známo, pochází 28. říjen od 28. října 1918 což je pozoruhodné. Méně ovšem je známo, že tímto dnem všešla nám svoboda, na což se bohužel velmi často zapomíná. Výmluvy, že jste se toho nevěšimli, jsou trestuhodné. Nikdo přece nemůže neviděti změny, které se od onoho památného dne před dvanácti lety v naší vlasti udály. Je to především demokratická a elegantní uniforma stráže bezpečnosti a četnictva, která doznala tak pronikavých změn proti nevkusným uniformám z doby poroby, že jen zaujatý nepřítel může tvrditi cosi o tom, že se nic nezměnilo. Dále zmizely cizojazyčné nápisy na našich českých záchodcích, máme naše české pošťáky, exekutory, letadla, děla, tanky, ministry, pendreký a m. j. Tvrditi opak bylo by hříchem na naší samostatnosti, vzniklé jednak z legionářů a jednak z domácího odboje.

Postup oslav.

28. říjen má velice nevhodně volené datum. Jelikož je před prvním, nezbyvá oslavovatelům na napodobení podobné oslavy jako ku př. u sesterské Francie, která si svůj 28. říjen zařídila začátkem července a tím umožnila svým občanům oslaviti slavný den způsobem, hodným jejich temperamentu.

Podobné nešváry a hazardování s tak význačným datem se u nás nesmí vícekrát opakovati!

Jak oslaviti ten den u nás?

Jelikož naše velké politické strany vytušily výše uvedený nedostatek tohoto dne, zařídily a zaranžovaly tábory i průvody na hodiny dopolední, využívající tak vtipně každonedělní špacíry před obědem. Tak se stává, že se mnohdy zúčastní oslav i 20.000 lidí té či oné strany.

Nyní detaily.

Předpokládáme, že jsi se den před oslavou umyl, oholil a zůstal střízliv. Venku je pošmourno, ty však

vypiješ v posteli kafe, a vstaneš v 8. hodin. Obličkové pokud možno tmavý šat, zeptáš se co bude k obědu, načech zatkneš do dirky v levé klopi raglánu (pokud ho ovšem vlastníš) po celý rok odložený odznak stranické příslušnosti, který se valnou většinou sestává z karafiátu: Proč zrovna z karafiátu, je mi dosud záhadou, ale patrně proto, že je papírový. Karafiát je buď barvy červené (pro soc. dem.), nebo se spojuje s bílým (nár. soc.) a spoře i s modrým. Jsi-li agrárník použiješ v tomto případě jetelového čtverlítku (pokud ovšem v této podzimní době není už všechen jetel jinými hospodářskými zvířaty spasen).

Takto vyzbrojen vyrazíš do sychravého, podzimního jitra — — —

Tradiční tábory konají se: národní socialisté na Václavském náměstí, sociální demokraté na Staroměstském náměstí, národní demokraté někde v hospodě, první liga (Stříbrný) taktéž, druhá liga (Gajda) má volný termín. Komunisté se z bůhví jaké příčiny těchto oslav zásadně nezúčastňují (ač jim je vyhrazeno prostranství na dvoře trestnice na Pankráci).

Spleteš-li se, milý čtenáři, nebo přehodí-li si různé strany místo svého působení, nic si z toho nedělej, poněvadž to ani nepozoruješ. Uslýšíš fráze, uspořádané v třetí kapitole tohoto článku, všude stejné, pouze závěrečné písničky na všech táborech tě přesvědčí, kam jsi to vlastně vlezl.

Povídání pro seriosní lidi.

Tato kapitola je vlastně psána pouze pro osvěžení paměti p. t. řečníků a k ulehčení práce s právě sestavovanými řeči. Veškeré nejoblíbenější fráze a šlágry jsou zde sestaveny abecedicky za sebou, takže veškerá námaha p. t. řečníků (nejmňe slavnostních) je tímto stlačena na minimum.

Doufám, že příslušné instance uznají tuto moji nezísknou práci a podpoří, byť pouze morálně, rozšiřování našeho časopisu.

A-ustrie zakolísala v prohníých základech — — —

B-ylo to právě před dvanácti lety — — —

C-ísařské trůny se zakymácely — — —

D-ost jsme vytrpěli útisku a strádání (Domáci odboj)

E-duard Beneš — — —

F-trhli sveřepí Maďaři na naše Slovensko — — —

G-orice padla — — —

H-radčany zastkvěly se v záři slunce Svobody — — —

CH-odové stáli věrně na stráži — — —

J-en dvacet jich tam zbylo — — —

K-ráčíme kupředu po cestě našich předků — — —

L-íbali rodnou hroudu — — —

M. — — — (mockrát)

N-a zborovské pláni — — —

O-č tři sta let jsme usilovali — — —

P-ánové, a pravím to upřímně — — —

R-ozbili jsme staleté okovy — — —

Ř-evnivostí ničeho nedocílíme — — —

S-voboda — svobody — svobodnou, svobodné svobodný, svobodná — — —

Š-ilhají po každém kousku naší drahé půdy — — —

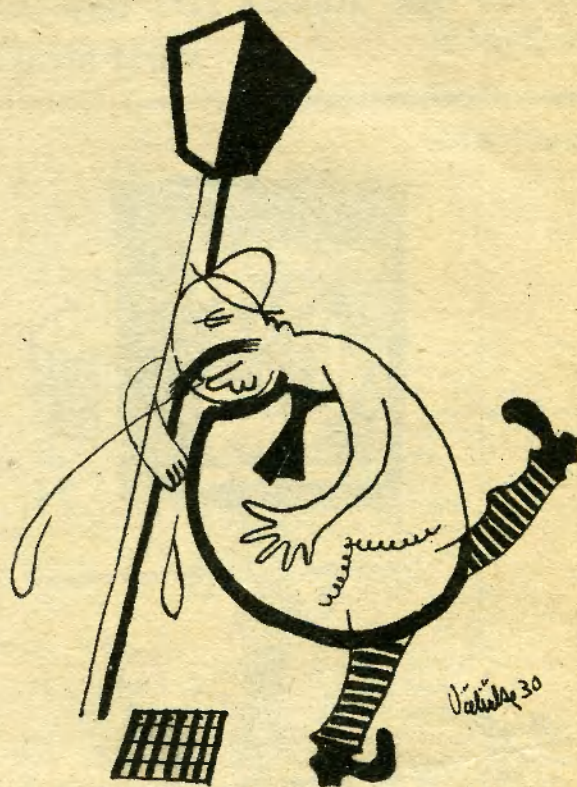
T-řista let jsme trpěli!!!

U-pisujte na postavení pomníku — — —

V-yhráli jsme náš boj, jsme svobodni — — —

Z-ástupové, dem k vobědu!

G é z a:

panpadour, co by novodobý Hamlet:
BLÍT ČI NEBLÍT.

Jolly a Tedouš zašli na čundru taky do Itálie. Bylo poledne, měli hlad, a tak teda zapadli do jedny trattorie a aby vyhověli domácímu řádu, dali si voba po porci makaronů „al pomodoro“. Jolly z počátku udatně zápasil, ale po chvíli se vzdal. Tedouš to zmož, koukne na Jollyho a povídá:

„Ukaž to sem!“ Sní to a de se dál.

Po cestě se začíná Tedouš nák kabonit, šermuje rukama a hází vmláčenou kytarou.

Povídá Jolly: „Co je ti?“

„Ale nák šoufl, čoveče.“

Zamyšlen praví mu Jolly: „Hm, to si holt asi někde něco musel sníst.“
Jote.

— Dostal jsi ten důležitý dopis, co jsem ti před týdnem poslal?

— Vůbec ne!“

— Tak proč jsi mi o tom nedal vědět? Vždyť jsem tě v něm důtklivě žádal, abys v případě, že by nedošel, ihned telegrafoval!“
có

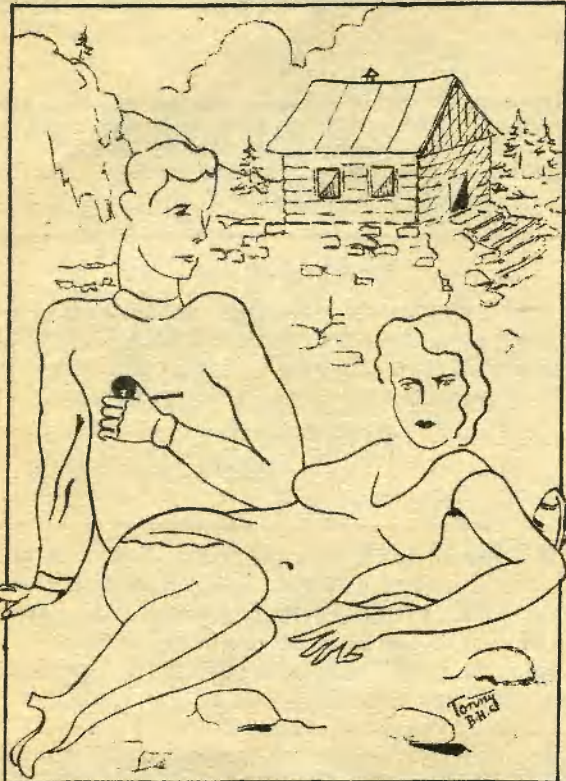
„Jmenuj mi, Vopršálku, jeden z živlů!“

„Rum!“

„Jak to?“

„Tatínek, prosím, dycky říká, že dyž do-
stane rum, že je ve svém živlu!“
có

Béhá:

Tak já budu zpívat s sebou, ale nemám hudební sluch; nebude to vadit? Vůbec ne; přece ušima nezpíváš?

-ý-VI.

„Doufám Anna, že když půjdete na prvního od nás k mé přítelkyni, že budete o mně mluvit jen dobré...!“

„Ó, jo, milostpaní, ale proboha jich prosím, co?“

— Jaké bys napsal i v zadnici?
— Žádné, protože bych tam nevlezl!

Jednička zahne u Bílkovy vily náhle vlevo na svoji kolej. když přes koleje dvojky blízko špiček, klopýtá proti ní řádně nachmelený občan.

„To musím bejt ale vožralej“ bručí si pro sebe, „už se mě i elektrika vyhejbá!“

Ze školního úkolu: Naším tělem prochází koštěná tyčka, která se zove páteř. Na jednom jejím konci sedí hlava, na druhém pak sedíme my.

VEDLEJŠÍ PŘÍJEM

pro každého bez zvl. znalostí po svém zaměstnání. Pište ještě dnes lístek. Brož, Kardaš. Režice, Čechy.

**OLŠANSKÉ
ANTINIKOTIN**

**TĚŽ DODAVATELÉ
ČSL. TABÁKOVÉ REŽIE**

AKCIOVÁ SPOLEČNOST PRO PRŮMYSL PAPIRENSKÝ

OLŠANY V RUDEĚ n. M.
(Morava)

jest jedním z největších podniků světa, jež se zabývají výhradně výrobou cigaret. papírů. Roční výroba postačí na 100 miliard cigaret.

**DODAVATELÉ ČS. TABÁKOVÉ REŽIE A VŠECH
PŘEDNÍCH CIGARETOVÝCH TOVÁREN SVĚTA**

Čudak:

Lékař: „Tak, co vám chybí, příteli!“

Pacient: „Nechybí mně nic, ale přebcívá mně vole!“

có

Béhá:

**Čeče, viš že ten Joe je zasnoube-
nej se šesti holkama?
I di, a jak je to možný?
No viš, von ho amor střelil mašin-
kvěrem.**

Dick

Člen ochranného spolku pro propuštění
trestance: „Budu vám moci pomoci, až
opustíte trestnici!“

Trestanec: „Děkuju vroucně, ale já pra-
cuju zásadně sám. Vloupání se pro dva ne-
vyplácí!“
có

Americká.

Jsou tři hodiny ráno a Blody spí silně opivněn
u stolu v krčmě. Hostinský zavírá a křičí „platit!“
Když už všichni odešli, přichází k Blodymu a povídá:
— lak si to zaplaťte, už jste tady sám.

Blody neříká dlouho nic, ale najednou se zvedá
a se slovy: „S díky vracím.“ hází přes palubu na stůl.
Potom ale nák rychle vypad z hospody, asi záslu-
hou krčmáře.
Joster a Blody.

**Vrchol lakomství je dyž někdo je
tak lakomý, že ani vlastnmu synovi
netchce dát život.**

-šefe-

**To je nějaký vegetariánský hotel
a člověka div že štěnice nesežerou.**

-ý-VI.

Katecheta: — Mohla by mi z vás některá říct, proč
se modlíme: „Chléb náš vezdejší dejž nám dnes, —
a ne — chléb náš vezdejší dejž nám za týden?“

Pepinka: — Sím, páč von by byl tvrdej. Jote

Prohlášení:

P. T. obecnstvu zdvořile oznamujeme, že
s divadelní hrou PANDOURINA SKŘÍNKA
nemáme nic společného, ani tuto na
naší tramskou scenu uvéstí nehodláme.

s projevem úcty

redakce Nár. Politiky.

-ý-VI.

Při koupání začla tonouti jedna dívka, za kte-
rou skočil jeden mladík, který ji opravdu pod
vodou našel, vynesl na břeh a položil do náruče
zoufalé matky, ale hned na to zmizel v davu.

„Kdo to byl?“ tázala se přísně matka dcery
sotva tato otevřela oči.

„Nevím,“ odpovídá dcera.

„Že nevíš? To se ti ani nepředstavil? Co jste
dělali tak dlouho pod vodou?“ táže se ta věčně
podezřívavá matka, měříc pátravým zrakem dceřin
trikot, který se jí nezdál v nejlepším pořádku.

-ý-VI.

Staněk:

Evo, pozor na censuru, přichází listopad.

TÁBORÁK

zábavné čtení „Trampu“

Beneda: Díky Siregone!

Přes dálku, které se říká cizá a neznámá,
podals mi ruku, kamaráde!
Děkuji za její přátelský stisk.
V tichém vzduchu kdes někdo přes cizotu známý písk —
Najde Tě všade
můj pozdrav —

Někde ve stráni nebo v lukách pod horami
hlomozí vaší zábavy splav.
Tady jste vzpomněli. A díky za to,
Tobě, hochu, a vám, ostatní! —
Našeho usilování elixír a žlutavé zlato
jsou právě přátelský výkřik a smích volných dní,
drobečky, které každý sbíráme prsty chtivými,
vrstvice je do srdcí trpělivě,
zahřátí sami jejich nádherou,
barvami jasnými a živými.

Lživě
obrací život k nám usměvavou tvář —
lupič a zhář,
jehož úmysly veskrze zlobné jsou,
jenž vyplnil
našeho mládí pravý a skutečný zpěv.
Všichni neseme v očích divného smutku šedivý zjev,
který byl
naroubován válkou, bidou, hladem a otroctvím,
vším,
čemu zpupně říkají bratrství, volnost a rovnost,
humanita a sociální pomoci malým,
vším,

co na srdce lehlo popelem žebráctví a ponižení,
v které se mění
každá spravedlivá tužba, žádost, přání a cíl,
který se narodil,
aby zamával pro naši radost, zaplál — a dost,
všichni jsme nasáklí hořkostí nad světem
a proto jdem',
jako už po léta chodíme,
objevit novou a krásnou a naši zem —
Jdu já, ty, oni —
zástupy táhnou nás za tichým voláním,
které v nás a pro nás jen zvoní,
pro mne, pro tebe, pro naše pramení —
A tak ze zázraku, který jsme každý pro sebe našli,
a který s druhých se stýká a prolíná,
vyrostlo velké naše tažení:
trampů rodina.

Jdeme všichni do jediné boje:
zbavit se šedých a zahořklých myšlenek,
najít opravdu mladých těl mladý věk,
vládnoucích šediny pohřbit a pochovat,
praporem volnosti vlátn —
milovat sebe, svůj cíl a ostatní hochy a děvčata milovat,
kteří za stejným vyšli a jdou,
kteří se opravdu sbratřili
kteří jak stromy jarní a hučící mizou nalili
a dosti silní jsou
jednou
přetvořit zemi a svět,
znovuzrození,
útulek všem ve svobodném zřízení vystavět! —
Ruku Ti podávám,
kamaráde,
a všem ostatním vám!
Můj pozdrav najde Tě všade
a s Tebou i ty, jimž dále ho vzkazují —
Svazuji

stuhu růžovou přátelství mezi vámi a mnou —
Dny jdou,
aby jednou daly nám za pravdu —
My jdeme,
abychom tehdy byli připraveni!
Děkuji Ti, Siregone!

Šerif W.

My a my.

My trampové, ovšem. Jsme podivný druh lidí. Když se zamyslíme sami nad sebou, dojdeme jistě k divným závěrům. Nejsme to, co chceme být, nejsme My.

Říkáme si cynikové, a zatím když si sedneme u táboráku je v naší duši samá sentimentalita.

Říkáme si, že jsme bezohlední a zatím se na pěšine opatrně vyhne mravenci, abychom jej nezalápli.

Říkáme si, že jsme silní a nedovedeme zabít motýla. Říkáme si, že povrhujeme stářím a zatím 50% z nás živí své matky.

Říkáme si, že jsme tvrdí a zatím slzička v oku našeho děvčete udělá z nás máslo.

Tvrdíme o sobě stále totéž přesto, že víme, že jsme jiní. Jsme jako želvy v krunýři svých vnějších projevů, protože jsme přesvědčení a víme, že kdybychom křákali, jací skutečně jsme, nestačilo by nám utéci před světem do osad; utekli bychom ze zeměkoule. A tam někde pak u táboráku bychom mohli odložit své masky a říci si *My*.

Cosino:

Žebráci.

»Zdravstuj, soudruhu —«
»Zdravstuj, povídám, bídný život, soudruhu, ani na chleba nevyděláš, kolbasy není celý rok a na vodku, soudruhu, lidi říkají, na co vodky tobě, podívej, vodky popiješ, opiješ se, půjdeš po ulici a tramvay přejeďe a ani děti nezapláčou. Zlí lidi, vodky na vědra pijou a tebe jenom napomínají. Čert nechť jich sebere a tramvay přejeďe. Dokud jsme mohli Boha prosit, lepší bylo, teď i Boha vzali. Bůh dal deště, obilí vyrostlo, i chleba bylo a bulky se pekly, teď nemáš nic, bulky není ani piroha.«

»Pravdu povídáš, soudruhu, špatně s námi, když prosíš na ulici seberou tě, a když neprosíš, hladem umřeš. Přijde ke mně jedna paní a povídá, vešky nemáš? Poď prohlédnu, i vezme tě na bolnicu, vykoupa, šaty popálí, vlasy a vousy ostříhá a tebe smradem namaže, povídám, paničko, jak já mám prosit, když svoje bílé vlasy a vousy nemám. Jak lidi poznají, že jsem starý a pracovat nemůžu, a ona odpoví, lidi, povídá, všelijaký máš, řeknou, jaký to lakomec, penízky drží ani ostříhat se nedá, podívejte ještě prosí, nic mu nedám, lakomci. Myslím si, jaká hloupá ženská, ničemu nerozumí a sama dlouhé vlasy ještě má. Je věru lepší být fabrikantem než prosit.«

»Co povídáš — ty — ty ničemu nerozumíš, a co umřít chceš? Vezmeš auto, pojeděš, bum do stromu a jsi mrtvej, kurčátko poješ, kostička v krku zůstane a zadusíš se, moc peněz máš, přijdou zloději, zabijou a peníze vezmou, vidíš, bohatý v sále tanje, strop se může prolomit, a zasype tě, domy samy od sebe na zem padají, a koho zabijí? Fabrikanta. A co ty? Kurčátka nejíš, peníze nemáš, v sále netančeješ, klidně po ulici jdeš, člověku zlému se vyhneš, pozor dáš, abys neupad, lepší je věru prosit než fabrikantem umřít.«

»Pravdu si povídal, nechť strop jím na hlavu spadne, mně jen cihla může uhodit, ale i to se může fabrikantu stát. Eh, věru lepší je prosit.

Tára:

ULEJVÁCI.

(Dokončení.)

Nad hlavou mi poletuje netopýr. Neslyšně, jako přelud. Mravenec se svojí třískou mne už dávno opustil. Funus zmizel ve vratech hřbitova a silnice je pustá. Za chvíli se prázdný pohřební vůz vrací do města. Absolutní ticho tíží vzduch jako massiv z olova.

Zmáhá mne nevyslovitelný pocit.

Vzpomínám na domov...

Vlídny temný les stává se mi prázdnou věcí. Nádobí chrastí v ruksaku v tempu mého klusu a špička hole cvrnká o kaménky cestičky. Šero houstne — těším se na světla nádraží. Za dvě — tři hodiny tlukou pode mnou kola nákladního vagonu. Ráno přeseďám na osobní vlak a ve Strašních opouštím »východem z nouze« stanici.

Pliji hnusem při spatření skautů a ostrostřelců, vykonávajících svoji c. a k. vlasteneckou povinnost. Kdyby zde figurovali na místě vojenské policie, utloukal bych je při prvním dotazu po dokumentech holí jako psy.

Konečně tisknu ruce dvěma pohybujičím se přízrakům: matce a bratrovi. Sestra má chřipku a při svých 40⁰ horečky mne vůbec nepoznává.

Hlava bráškova poskakuje na tenkém krku podle taktu kol a odstávající uši hltají lekce, jimíž ho zasvěcují do způsobu tuláckého života.

Učedník dostihuje za krátký čas v tvrdé praxi mistra a staví se na vlastní nohy. Žilou je železniční kolejnice a bráškův napěchovaný ruksak je čerstvou krví, živící zemdlené údy familie.

Náhoda zavádí mne do vesničky na Sedlčansku. »Mapa«, jak běžně říkáme krajíně, je zde přímo svůdná: lesy a travnaté palouky, několik polí a potok, na kterém si hoví mlýn jako škatulka od sirek. Mlynář prošel rukama populárního kata vojáků, dra Halbhubera, a zatím co prázdním svůj hrnek mléka, rozehřívá se pan otec vzpomínkou na to »doktorské zvíře«.

Notujeme si — a večer bráška odchází do sešerých lesů. Dívám se dlouho za jeho postavou, ztrácející se na pěšině, běžící po bocích kopců.

Rozbitá bagančata touží po odpočinku, lefoška je dávno yyměněna za mouku — oželet jsem ji lehce, nabyv časem ohromnou důvěru ve své svalnaté tlapy a rychlé nohy! — a noci stávají se chladnými.

Nová a poslední kulisa mého ulejeváckého života!

Dny běží jako voda. Říjen zastihuje mne při orání, vláčení, sečení a vyřezávání koláčů z po-debráných chodidel, rozbitých na strništích.

Osmadvacátý říjen!

Pane mlynáři, ještě jednou dík za to, že jste moje pochybné dokumenty uložil na dva měsíce v hrnečku na polici místo u starosty, dík za balík aprovisace a desítku, kterou jste mi na rozloučnou vtiskl do ruky, »aby nikdo neviděl...«!

V ofánglovaných ulicích bouří kapely vracejících se legionářských pluků. Stojím opět v umrlčí komoře a loučím se dlouhým pohledem s kostrou. potaženou žlutou kůží.

Je to bráška.

Nepláči.

Slzy, které jsem v sobě uvěznil, zkameněly v nerozbornou hradbu hnusu a odporu k pořadatelům honby na lidskou rasu.

Rozhovory s bývalými kamarády-legionáři mne rychle poučují o tom, jak uboze se jejich odboj zvrhl v lokajskou službu kapitalistů dohody.

Dvanáct let převalilo se líně, těžce od revoluce, která strhala dvouhlavé orly, aby je nahradila dvouocasým lvem. Těžce, jako dvanáct těžkých balvanů, strhávajících do nenávratna vše, co jsem kdysi čekal, v co jsem pevně věřil.

Do nenávratna??

Během let jsem se přizpůsobil revoluci z roku 1918: i já jsem lvem nahradil orla — a zůstal tím, čím jsem byl!

Kdysi nás, Vašků a Tárů, bylo několik set, roztroušených po lesích.

Dnes nás jsou miliony!

Lesy nejsou tak veliké a bude nutno odolat v daný okamžik lákavému klepotu kol a zvonění kolejnic.

Nebude kde — a nebude proč se skrývat!!!

K O N E C.

A m e r i c k á r e k l a m a, jak známo, využívá nehod, ba i neštěstí k svému účelu. Sotva na ulici padne kuň, hned bývá polepen reklamními oznámeními, že ho je sotva viděti. Tak se stává i při automobilových i vlakových srážkách.

Ale to nevěděl pan paďour, který svojí přítomností poctil New York, kde se mu na neštěstí na ulici rozvázala u střevíce tkanička. Sotva se sehnul, již tu bylo několik hochů, kteří mu do vyzývavě vystrčené části těla zabodli několik napínáčků s reklamními páskami mucholapek a sotva se s bolestí vzpřímil, tyto vytáhl, sehnul se znovu, již zas tu měl nalepeny reklamy novin „Brána spasení“, „Trouba andělská“, „Jezte banány, jsou zdravé“, „Pohledy do budoucna“ a pod., takže chtě nechtě musel si tkaničku zavázati až doma.

-y-VI.

Profesor: „Tak, zde mi píše dcera, že se jí přihodila radostná událost. Při tom se však nikterak nezmiňuje, zdalíž je to hošík, neboli holčička. Nyní nevíš tedy, jsem-li dědečkem, neboli babičkou!“
c o

— Oh, slečno, ten váš zpěv je jako růžová voňavka.
— I vy lichotníče jeden.
— No jo, stačí ho taky jen trochu.
„Dick Klášterník“

Vyslychal u soudu soudce velmi ohavnou starou pannu.

— Kde jste se narodila?
— V M l a d é Boleslavi.
— Žádám vás, abyste mluvila p r a v d u.
— ý — Vl.

Soudce k obžalovanému: Budu teď předčítat spisy o vašich minulých trestech.

To ráčej dovolit, já si na tu dobu sednu.

c o

— — — Přesným šetřením se zjistilo, že Stříbrný není vůbec stříbrný, pouze kušnu má plechovou. (Opraveno dle šejdru.)

-ý- Vl.

Strašně šilhavý pán srazí se s jiným.
— Čoveče, nemůžete koukat kam dete, nadává šilhavěj.
— A vy nemůžete jít kam koukáte, vodsekne druhej.
Jote

Přijde dobrý tramp do hospody a vece pokorně:

— Pane hospodo, nemaj trochu piva, třeba vobnošenýho?
Anita.

Přišel onehdy pan Paďour domů móc, móc ozralý a pohlédnuv náhledou do zrcadla, chtěl se okamžitě odvést k řezníkovi.
-šefe-

„Víš, že když Olda chce, aby ho táta pustil na tramp, že na to musí se zimním prádlem.“

„Jak to?“

„Musí vždycky na tátu s TRIKEM.“

- Jak ti chutnal ten salám?
- Fajn byl.
- Tak vidíš a ten blbec řezník říkal abych ho vyhodil, že je zkažený.

Jote

— Kluci, pojedem autobusem, nebo la-cinou?
— ???

— No, snad neřeknu drahou, když za mnou stojí kolega Mlčoch.

Canadian.

Bidlo nakreslil karikaturu.

Povídá Konrád:

— Nó, vidíš, teď si k ní vymysli nákej vtíp, udělej k němu dobrej vobrázek a můžeš to zahodit.
Jote.

„Anča má vlasy jako havran!“
„Nekecej, copá má havran náký vlasy.“

-šefe-

— Co tě kouslo, že tu čajdu natíráš vodovejma barvama. Co až začne pršet?

— A kdo by myslel hned na to nejhorší.

„Dick Klášterník“

„Já dycky dyž vstávám, tak strašně kašlu.“

„Ty vole — tak nevstávej.“

-šefe-

gézavčelička: hračkářský krám.

Nad starým přístavem vévodí lodím, moři a lidské pověře. Od Quai de Rive neuve dostanete se k němu bulvárem Gazzino, Armon ulicí s groteskním parkem a rozbitými chajdami, které ohraničují pustinu u paty basiliky.

A pak k tomu kráčíte jako k starému hradu. Vaše atheistická zvědavost je neuctivou směsí ironie a obdivu nad nehoráznostmi tohoto světa.

Díváte se na ohromnou, v slunečních paprscích zlatě zářící sochu „naší panny“ s děťátkem, postavenou na špičce čtyřhranné věže.

Marseillská Notre dame de la Garde. Postavili ji pověřivé děti moře.

Vlevo je lanová dráha, podobající se zdola pevnostnímu náspu. Vpravo jsou nízké schody, a přímo pod katedrálou, estrády a balkony.

Čtyřhranná věž se zlatou modlou poloukryvá malou bání na zádi chrámové lodi. Když vyjdete na schody až před hlavní vchod chrámu, budete nadšeni. Ani s Aransbordeuru není tak krásný pohled na Marseille jako odtud.

Obdélník Starého přístavu zatéká hluboko mezi bloky černých domů, uzavřen Airailleurskými kasárnami a pověstnou cizineckou tvrzí svatého Jana. Před očima se vzdouvá a vykukuje v drobných, bílých hřebínkách vln Dediterana, houpající silhouetu ostrova D'Iff a černé tečky nájemných yol. V mohutné přímce hrází a mol zachvívají se bassiny Nového přístavu hrázi, kouřem a hlukem strojů.

Vzadu uvidíte parc Borely s pláží Prado a budovy a zeleň nového města.

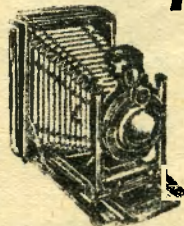
Prošli jsme celý ochoz, kolem kostela se vinoucí. Pochopitelně u vyhlídky, ukazující nám staré město stanuli jsme nejdéle. Teď se obrátíme čelem vzad a vstoupíme s patřičnou šfourovostí cizince, který již dávno není ochoten přijmouti dogmata, jež mu svatá církev k věření předkládá.

Nejdříve, řekneme, do dolejší malé kaple.

Především vás upoutá záplava svíc, planoucích v malé místnosti, uzavřené mříží. Je jich dobře dvě, tři sta, současně zapálených: svítí bez praskotu a bez zbytečných slz, s důkladnou solidností pravých voskovic. Stará dáma, v očích plno nebeské zbožnosti, náležitě vybičované obchodním smyslem, béře povznesené peníze od hloučků turistů a od několika nebeských koz, a přidává do nesmyslně osvětlené hally nové svíce ku počtě matky boží, svíce, jichž síla odpovídá uměrné množství peněz, neplodně pitomě zde propálených.

Kaple sama by se nelišila nikterak od všech kaplí na celém světě, nebýt jisté grotesknosti: Od stropu dolů, nad lavicemi, nad oltáři a ve výklencích, visí malé modely lodí. Brigy, škunery, gallery, yachty a parničky. Jako v hračkářském krámě! Některé jsou více méně uměleckou prací, odborná spleť rahan, plachet, lan a stožárů. Jsou tu typy z dob Kolumbových, pravé musejní kusy, snad pocházející z domácností starých rybářů. Mají vyvýšenou záď, provazové žebříky můstky a svítlny. Na bocích visí heraldické emblemy a z maličkých okének vylézají hrozné lafety děl. Gallery nesou celý nevolnický smutek podpalubí s vesly a kotvami. Jsou baňaté, těžké, je v nich

Moderní fotostroje

Nedostižně levné! Filmové přístroje Kč 26.—, film pro 6 snímků Kč 1.80. Učebné strojky Kč 11.—, 30.—, Komora sklopná Kč 74.—, s anastigmaty Kč 210.— atd. Přepych. komory se světelnou optikou každé značky, přístroje zvětšovací a promítací, všechny odborné potřeby, 12 desek Kč 15.—, 6×9 Kč 10.—, 100 dopisnic Kč 29.—, 27letá zkušenost, nejvyšší vyznamění. Ceník 100 stran zdarma.

EMIL BIRNBAUM,
továrna fotostrojů, RUMBURK, 46.

něco pirátského. Táhne kolem nich mlha dob flihu-stýrů a bukanýrů. Brigy a skunery se houpají u stropu, do napjatých plachet dýchá vlhký, jezovitský vzduch kosteia.

Nanosili to sem kdysi, dávno, lidé naivní a prostomyslní.

Umřel námořník, celá loď klesla ke dnu, nikdo se nevrátil. Nebo rybář nad dobrým úlovkem se rozradostnil.

Staré mořské krysy z dob Hamiltonových, plni křesťanské pokory, radosti nebo smutku usedli, a za dlouhých večerů, vždy po návratu z moře lepili, tloukli, řezali, krájeli, hoblovali, lakovali a stříhali, až z hromady drtin, spagátků a barevných hadrů vyrostla loď pro pannu Marii. Čerstvě uvázaná hou-pala se u stropu kostela.

Přišla světová válka s řadou utonulých, zavraždě-ných, ztroskotavších. Přibýly nové modely, nové obě-tiny hraček a lodiček.

Ale co? To už nebyly zčernalé pirátské stavbičky, vyrobené rukou mořských krys.

Yachty a plechové parníčky — — —

Je vidět, že moderní křesťan zřejmě odbývá pod-fukem pozlacenou svatou pannu, když si dovolí jed-noduše koupit si obětinu v nejbližším hračkářském krámě.

Yachty mají rovnou palubu z příříznutého, obarve-ného špalku a bílou, trojúhelníkovitou holubičí blach-tu. A parníčky à la systém „U krále železnic“, krvavě červené plechové boky s přileťovanými komíny vět-ráky a kormidlem, a s propelerem, poháněným hodi-novým strojem.

Ano, moderní křesťan je lajdák, jenž nechápe pra-vou zbožnost a ve své polovičatosti koupí matce boží smaltovanou, plechovou fabrikaci.

O patro výše, v hlavní lodi, mají to samé, a krom toho poboční výklenky vyplněné mramorovými des-kami se zlatými jmény kapitánů a lodních důstojníků.

Jako sošky, svičičky, pozlátka a legendy, je i tohle katolické církvi podobné. Nic jí není dost pitomé, aby s tím nemohla operovat, jedná-li se o věřící, ještě ipito-mější.

Jedinou užitečnou věc kterou jsme tam, u poboč-ného oltáře spatřili, byla lahvička výborného mešního vína, jež tam ostatně dlouho neobstála. Ukradli ji dva rouhaví, hladoví tuláci, (ať je pánbu trestá) kteří, zapíjejíce jím růžové ušřice, kilo za tři franky, při-sahali na „notre dame“, že podobné víno už dlouho nepili, a že marseillští páteři mají dobrý vkus. Lo-dičkám, houpačím se u stropu, se rouhavě směli, neboť nebyly k jídlu.

Ti lidé, kteří nakládají v přístavu těžké pytle a bedny, ti námořníci, kteří jdou dlouhou dřinu na moři zapít krátkým lokem kořalky v přístavním džo-chu, ti sem nepřijdou. Ani tu nezavěší obětinu.

Jednou, až čerstvý vzduch zavane těmito žalostnými zdmí, bude „Notre dame de la Garde“ zásobárnou hraček pro děti matrosů proletariátu.

Marseille, červenec 1930.

NA KONCI LÉTA.

Na konci léta vracíme se k domovu plni jiného hovoru a jiného podnebí, na prahu tvrdých měst tkví světla v olovu a dívají se z podelbí.

Hedvábné vagony sázíme do skleníku barevné vzpomínky do čtverců obálek, ve stínu nádraží stín kreslí Ameriku a rozplývá se do dálek.

Marko

Red:

— Udělte to jako my a budete mít chatu brzo zaplacenou. My jsme si ujednali, že ty dva tisíce budeme spláceti pokutami za každé pronesené sprosté slovo, jedno po 10 hal. a měli jsme chatu zaplacenou za tři...

— měsíce?

— ne, h o d i n y.

— ý— Vl.

— Ducku, jakej máš plat v tom novém místě?

— Ale, háječnej, jenom že mě šéf zůstane dycky dlužen.

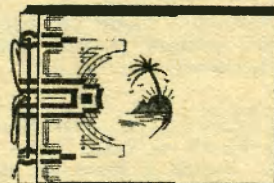
Yety

FOTO-AMATÉŘI POZOR!

FOTOALBUM „DOUBEK“

za cenu bez konkurence

Prima provedení
v celoplátěné vazbě
se zlacenou deskou
formátu 17x25
1 kus Kč 12.—

Objednávky vyřizuje dobírkou neb proti předem zaslanému obnosu

J. DOUBEK,

závody knihařským zbožím,

PRAHA XII., Třebízského 272-I. — Telefon 454-95.
P T. obchodníci vyžádejte si zvláštní nabídky.

Drby z čundrů,

Redakční

Předem dík za krásný poslední týden — došla pouze jedna básnička.

Ale hlavně:

upozorníte všechny své kamarády, všechny naše přátel i nepřátele na příští číslo „Trampa“, který přinese takové zprávy, že spadnou okamžitě našim přítelickům hřebínky. Upozorníte je na to, že od 1. listopadu se bude moci každý stát spolunajatelem časopisu, který se stane majetkem — trampů.

To je pouze část toho, čím vás chceme překvapit. Postarejte se prozatím pouze o to, aby příští číslo „Trampa“ se dostalo do rukou každého trampa!

Salon odmítnutých.

Sam: to první slabé, místo druhého by zel v časopise bílý flek. Polepši se. **Zapadlé Udolí,** Kladno, pošlete tedy něco! **Ostravák,** napiši mu to osobně, máš částečně pravdu. **I-vl.,** děkuju mockrát, rád bych psal, ale máme teď takovou spoustu práce, že mi na milostnou korespondenci nezbyvá čas. Ale i na Tebe dojde a já se zatím vždycky těším na Tvé černo-červené dopisy. **Joster a Blody,** zatím jeden, ostatní vetché a bílení schopné. Dál. **Opuchlý Joe,** totéž, do slova. **San Olego,** chtěl bych to dříve číst. **Dick z Coystu,** to už sme měli, něco jiného. **Hohane,** čísla, která Ti chybí, máme. Napiš která. Zdravím. **Dandy,** jenom fóry. **Beneda,** „Cíl“ nechávám do „Scény“ a zdravím. **Týr,** člověče, kdy už Tě z té války pustějí? **Paža-spartak,** ten pán nás už vůbec nezajímá, at dělá co umí. Piš dál. **Klacku,** co je s Tebou, Tvému dopisu vůbec nerozumím.

Ostatním v rámci 28. října neodpovídám, protože je moc práce. Kluci, buďte fórovil — Und-hoj!

Redakční a vůbec trampské sleziny konají se každý týden v pondělí a ve čtvrtek v Moravské vinárně (U Mohelských) v Pštrossově ul. v Praze II., kde je i od Franty Nekolného písemné potvrzení: „Když víno — tedy u Mohelských.“

Jedno prznění.

Psalí panu radovi.
Jeden skončil dopis: s uctivým pozdravem...

Druhému to bylo málo: Napsal: s poníženým pozdravem...

Třetímu to bylo ještě méně. Tak skončil svoje lejtro: a s nejponíženějším uctivým pozdravem Vaší slovnosti..
Psalí kluci do Trampa.

Dlouho končili své vypleniny pouhým „Ahoj“.

Pak druhý napsal „s mohutným ahoj“.

Třetí mu chtěl dát trumf: s vohromným ahoj...

A čtvrtý: s huronským hromovým ahoj...

A redakce odvětila: s x — množstvím ahojů...

A když už toho betla hráli, dal jim jeden flek s „ušírvoucím ahoj“.

Ježišmarjájosef!

Depak, ještě přišlo ré. Jeden nemoh' na nic blýbho přijít, tak to obrátí a napsal „Joha“.

Za chvíli na nás budou řvát „hejha“ jako na husy...

S devítistý devadesátidevítit tisíc devítistý devadesátidevítit celvimi. devítistý devadesátidevítit tisícinami (číslo) periodické, aby se Bata radoval).

Ahoj Valda

28. října 1930 si uvědomte, že máte poslat do „Trampa“ příspěvky.

Pod horama v dáli — radili se, nemá-li — má-li být osada, a jelikož tu bylo 4 trampů, nedávajíce o sobě vědět, až teprve když přiharcování osudem dva od Kocáby, tak se scukli navzájem a událi osadu »Stydlavých« mezi Lomnici a Libětátem. Kluci z Podkrkonoší a od Jičina OZVETE se, at ve zdejším koutě Čech se to taky provalí.
HOJ! HOJ! HÁ!! — šerif »Nestyda«.

Všem trampulátům oznamujeme, že bývalou osadu »Hurikán« premakali jsme na »Bandai« (Liberec). Kluci, informace o Jizerských a Lužických horách rádi pošleme. Zatouláte-li se sem, napište předem (adresa v redakci).

Ahoj!

Banda of Bandai
(Fousatý dítě, Bandy Bill a Dick Klášterník).

Za příčinou 300leté poroby vstoupí do „Trampského vydavatelského družstva“ všechny osady z Prahy, Plzně, Brna, Bratislavy, Ostravy, Budějovic atd., atd., poněvadž členský podíl je tak nízký (Kč 105.— se zápisným), že se může společné trampské práce účastnit každý. Nota bene, podíl možno měsíčně splácet po 20 Kč!

Tramping Club Děti Neklidu konají ustavující valnou hromadu ve čtvrtek 23. října v restauraci „U Zlatého litru“, Vinohrady, Balbínova 15.

Hoši z Ophiru.

Vaše chajda je tak malá, že by se obejmout dala, ale nikdo by nenašel půvabnější. Skrytá ve spleti žlutých listů, kamarádi s potůčkem vesele pod ní šplouchajícím, který jí přináší každý den novou pohádku.

Nemám nikterak v úmyslu se nějak romanticky rozpovídat, vyslovuji tím jen krásný dojem, který na mne učinila na mém prvním trampu. — Můj první tramp. Kdo z vás v tom viděl tolik čisté krásy jako já? Snad se už na to nepamatujete, zajisté je tomu dávno, ale jsem prapředčena, že se na ten kousek lesa s chajdou a potůčkem těšíte každý týden stejně tolik jako tehdy, když první užřela světlo světa

— Ferry, ta vaše plotna pod skálou mne bavila, když jsme se co chvíli běželi podívat, je-li již ohřata ta do hněda zkalená voda, kterou jsme hrdě nazývali čaj.

Bylo mi krásně, jak v pohádce. Ale každá pohádka má konec, tedy i moje, a drsná skutečnost v podobě černého večera mne volala zpět, kde mne zas čekaly odměřené hlasy číšníků.

— Rychle snídaní complet, na šestnáctku, mocca — paďouři jsou netrpěliví, zatím co já mám v hlavě ještě žlutohnědý Medník.

Lucie.

V rámci oslav 28. října vám předběžně oznamujeme založení „Trampského vydavatelského družstva“, jehož členem se může stát každý z vás! Vyžádejte si podmínky, stanovy a program v redakci t. l. (známku na odpověď).

Barry,

přejeme Tobě i Martě v tý nový životní dráze mnoho štěstí, a nehněvej se na nás, jestliže jsme Tě někdy dožrali; my na tebe budem stále vzpomínat jako na dobrého kamaráda.

Kluci z Ratejny.

Béno a Bobe z Hurikánu, dostavte se co nejdříve do redakce t. l. Nejlépe mezi 4.—6. hod. odpolední.

Ahoj! Všem trampům oznamujeme, že jsme se konečně rozhodli založit osadu pod názvem »Šejtan« v Přerově.

S čertím ahoj!

Kavoň, šerif.

Osada a redakce

Nová osada. Tak jsme si upatli osadu pod názvem: „Tulaci z onoho světa“ a zveze čundráky na potlachy v rest. u „Skopečků“, Háje u Příbrami. Hromový ahoj za osadu

Šerif Dlouhý Joe, mariňák,
Příbram, „Sebastopol“ 260-II.

Kluci, kteří jste byli na naší zábavě, bylo mi osadou nařizeno, vzdát vám dík za účast. Já bych vám všem ale nejraději vynadal za tulost, kterou jste nám uřízli. Ale nebejt tam těch pačourů, tak to bylo řízné, nenilíž pravda? Psina ale stejně byla. Na shledanou, kamarádi. Ahoj!

Za Havai Flink.

Partnerku na dlouhý čundr hledá Bílý Orel, poste restante „Strakonice“.

Normane a Armingtone, šel bych s vámi. Napište mi okamžitě poste restante „Bílý Orel“, Strakonice.

Osadni pošta

Staroušku Jizvo!

Četl jsem Tvoje prohlášení v „Trampu“ a veřejně prohlašuji, že sem ty fory na tebe spáchal v úplně opivněném stavu, a že tedy všechny urážky beru zpět Co? Ty se optáš kdo? Ten mrňavej rošťák, kterej Ti tenkrát v Ouvalech vynesl kanadky na smrk (jako strom) a po kterým jsi se svých kanonů marně půl hodiny stílel. A teď vážně. Středol! Potřeboval bych s Tebou o něčem mluvit. Snad to není ani tak vážně, ale kdybys měl čas napiš v který hospodě, kdy a v kolik na mě budeš čekat. Já tam přicajdám. Tě bůh.

(Soukromně vznamuju, že ze Slivky se stal pačour a zaridil si unás syročkářský krám. Máš ho přijít vizrat.)

Noro!

Daleká cesta. Marně volání! Nejde to — nechme to — až na leto! Jo? — šefe-

Kamarádům Emanovi ze Sonory a. z. v. Olesouci a Samovi z Hobo t. č. v Praze. Emane, jsem v Praze, piš na adresu Karel

Bartoň. Praha-Hloubětín a Same rovněž. Již Te hledám celý týden. Naps, kde bychom se mohli seuknout. — Ahoj! Čički.

Jerry, kdysi šerif osady z vítě naší, odchází, aby si založil vlastní huždo. Přejeme jemu a jeho ženě Kriste mnoho štěstí na velikém čundru životem. — Osada Bílé stíny z Údolí velkého potoka.

V š i c h n i, kdož se minulý rok přihlásili k spolupráci do trampské „Divoké scény“, necht oznámí znovu adresy do redakce t. l.

Honzovi Procházkovi, jednomu z 5ti šerifův Mlado Boleslavakých.

Tak Honzo, musím se vrátit a domluvit Ti tímto způsobem, anžto jsem na oné slezině u kamaráda Klacka na to neměl čas.

Bylo to krásný gesto, ukázat na klopou ka-bátu, na nř se leska pěticipá hvězda šerifská uprostřed s pětikou. Opravdu jsem byl překvapen, že ty jsi jedním z těch pěti, kteří již dneska od toho dobrého trampského jádra odpadli. „U pět šerifů“ to mělo kdysi zvuk. Avšak po první návštěvě trampa proletáře (myslím, že o tom psal šerif Mrož od Gumarádů v Rudásku), se změnilo ve falešnou disonanci. A mají-li ostatní 4 šerifové názor na tramping jako ty, pak tramping může jenom děkovat, že jste hezky v klidu odpadli. Kluci, kteří provádějí tramping takovým způsobem, jak ses chlubíš, uškodí mu více, než nejstvávejší článek v Nár. Politice.

Růkal jsi: Do Trampa už nenapišem ani slovo. to je výdělečný podnik. Krásná fráze, kterou jsi tuším pochytil od Vašeho asi nej-inteligentnějšího člena osady Vaška Dedka. Tedy tato fráze je již nyní bez podkladu, poněvadž Tramp již je odkoupen družstvem Trampů, jehož členem se může každý stát. Ale i dokud byl majetkem p. vydavatele, byl to podnik asi na tolik výdělečný, že z toho byl živ redaktor a p. majitel z toho snad měl svý zúčerení kapitálu. Vem čert ty úroky, když nám (ten redaktor) za to dal časopis, duši a směr, který řídil trampské hnutí. Tedy na tolik byl Tramp výdělečný podnik! Kingsboy.

Osadě Benton.

Uzavřeli jste zbožně Vaš po celé léto trávící weekendový čundr s vranovskou pouť. Protože mi nobylo dopřáno rozloučit se s Vámi a poděkovat za Vaše příkladné pohostinství, činím to tímto.

Šerife Ludvíku, na rok to musíte racionelně dělat. Musí býti práce lépe rozdělena. Přesto čímli jste se všichni, jste řádní trampové. Jelikož, jak jsem se doslechla, dal jsi se šerife na stará kolena do studií, prej Ti úspěchu. Slámovi vzakazuj, aby se neopovážil už růsti, ani o cm, sice nás neuvídí se své výše. Edovi vzakazuj, nby nerezal stále a zvláště ne do lodič, že jsou pačourů atd. Necht si najde fešáckou trampulenu s úzkými rtky. Fircovi nemám co vzkazat, jen tolik, aby si neporušil fyziickou rovnováhu, má-li vztek. Doufám, že až napadne snůh, navštívíme na příkypkách vaši osadu společně. Horoucí Ahoj a skod Vám volám — Růža.

Bratří B. a K. Slavíkové z Vrchláku, Přerov, nyní v Praze, ozvěte se. Čekám na od-pověď v Trampu. Ahoj. — Kavon.

Olíkovci, Kalažovi a Dachwodul!

Co je s Vámi a s osadou? Spěchal jsem se rozloučit aspoň písemně — — DOSLO — — Nemyslíte však, že byste mě mohli také něco napsat, když víte, že už není a nebude těch chvil, co jsme prožívali delší čas v osadě, už nebudeme kazit krásu tichých nocí, když jste se vraceli z Bratřanova a já čekal před boudou na Vás. Osud se mnou zašmodrohal. Vždyť vítě! Na jaře od Vás — a sotva na začátku podzimu dostal jsem se od Rumun-ů k Vám. — Šup — a zas pryč. Do podnikonoší, kde ještě s Kozinou a se zdejším kamarádama trávíme večery, vzpomínajíce „nevěděných!“ Tak se polepěte a ať od Vás brzy něco uslyší Dráteník. — Ahoj.

Bimbovi a tomu druhému!

Tož kluci, dočundráli jste se šťastně domů a myslím, že ta mámina ruka nebyla tak tvrdá a těžká, když vás vyplácela. Lituji jen toho, že zde s vámi nebyl Esa. Za to, že nepřišel, dostane správného hobla, až tam zavítáme. Podruhé se pořádně ohlašte a bude vyžírání více. Oukerinovany Ahoj! Čahoun a Vopuchlý Joe ze San Dominga.

Osadě 3 Boys.

Kluci, víte, že si myslím, že ste trochu hodně moc praštěný čibukem, ale že si taky ke-cáte do lěbedy o tramping, ste si mohli nechat. Dobré kamarády mezi sebe vítáme, ale ne takové „trampy“ jako je šerif Vaší osady. Sony mu říkáte. Jinak se menuje Láďa Sochor, Ervé-nice. Ten nezná rozdíl mezi penězi svými a svých kamarádů. Jak Vy si vlastně ten tramping představujete. V sobotu se sebrat, nechat se zavést autem do hospody, vozrát si tam hubu. Hospodskému potom rozříkat židie a sklenice. Hospodský potom roztrhat prádlo a ukrást jí tam punčochy a provazy. To, myslím, nedělá pořádný tramp. Na takové vyžírky nemáme ny kapsy pení. Pro takové rumpactví se nechceme s Vámi kluci kamarádit.

Se svými kamarády se chceme sejít venku v přírodě, při zdravém rozumu a ne v hospodě vozraly. Na takovouto zábavu se nechceme obléci jako tramp a dělat naší myšlenice vodu. Co je to pořádný čundr, ani vy, nohouci, nevíte. Sebrat si pinga a jít kam mne silnice nebo cesta povede.

Chcete-li si, kluci, vo trampingu něco kecat, kupujte si časopis „Tramp“ furt a ne jenom když je tam něco bibýho vod Vás, nebo když Vám ho někdo pučí! Čtete ho a najdete tam mnoho pěkného o tom, o čem tak mluvíte, o trampingu. Vemte si tohle k srdci. — Osada Pinga: Harry, Teddy, Edy, Fumaucho Gaucho, Stunýta, Vlasta.

Zasílejte příspěvky do chystaného prvního Trampského almanachu, který vyjde do konce tohoto roku.

Kluci Ostravský!

Poznal jsem Vás, jste dobrý hoši, že jste mě přijali do své osady a do svého středu, opuštěného a zkrachovaného skvta. Zvláště děkuji šerifu Havanovi z Havaie, že se mne ujal a do své osady přijal Kamarádu Emanovi ze Sonory odpouštím onen kanadský žertík na mým klobouku, a přeji Ti, kluku, šťastnou vojnu. — Rvoucí Ahoj řve Gandi, osadni bíl z osady Havai na Hukvaldech. Leošl Jillovi přejeme na jeho čundru kolem světa mnoho štěstí a zdraví. Slíbeného hobla ti odpouštíme. — Osada Šejtan, Přerov.

B é h á :

- Tak a teď si budu tužit svaly.
- Čím?
- Pisničkou.
- ???
- Pohádku lesů přenesu do tvých
očí . . . ?

Co je blbost?

Když si básník v kavárně objedná černou kávu a inkoust a ten inkoust vypije místo černé kávy.

Co je duch přítomnost?

Když si ten básník rychle objedná kilo pijavého papíru a spolyká ho, aby vyssál ten inkoust v žaludku.

Co je trpělivost?

Když někdo dovede předcházející řádky klidně přečíst!

— Tak ti tuhle sedím v jedné restauraci a naproti mně sedí jeden jakýsi sprostý klaček a poradá na mně pouli takový pitomý voči. Tak jsem se dopálil, popadnu sklenici a prásk po něm, ale na šup byl na hromadě.

— Vodvezla ho záchranná stanice?

— Ne, popelář, vono to bylo zrcadlo.

— Tady ste usvědčen, že ste tu slepicí ukrad, máte na to nějaký alibi?

— Sím, já je zapomněl doma.

Hoban.

Cejn :

TRAGEDIE.

Nejraději jsem byl v partě s Vaškem. Rozuměli jsme si a vyhověli navzájem v práci. Pracovalo se nám oběma lehce a i dřinu odkroutili jsme docela dobře. Vašek byl typ dobrého kamaráda.

Protože lákaly jej výšky a nebezpečí „Nebál se vo kejhák“, přidělovala mu firma, u níž byl zaměstnán, práce pouze na konstrukcích, střechách, věžích a podobně. Byla to výsada Vaška.

Snad vlivem volného ovzduší a plného rozhledu, zdálo se mu vše tam dole protivné a nepatrné. Rovněž jeho názírání na vše bylo odlišné názorům robotů se stropem nad hlavou.

Ulice, domy, náměstí, policajti a lidé vypadají docela jinak s ptáčí perspektivy. — Panečku, represenťák to je boudička. Osm milionů stál před válkou. — Já tedy nevím, co stál, ale viděl jsem tam stát dva docela obyčejný tovární komíny. — Jaký komíny? — No, komíny — odvětil Vašek tomu, který uvykl vídati obecní barák s chodníku.

Prostě, byl to kluk, o kterém jsem nepochyboval, že se nezpronevěří svým zásadám.

Vše bylo dobré, až tu přikvačilo neštěstí.

Pracoval jsem s Vaškem na střeše domu, ve kterém bylo oddělení nějakého ministerstva. Od přízemí až na půdu samá kancelář. Dům byl vklíněn v traktu do čtverce stavených domů.

My se střechy ministerstva měli dokonalý výhled do kuchyní, pavlačí a chodeb činžovních domů naproti. Byla by to kapitola sama o sobě.

V nejhořejším patře, v nástavbě téměř ve výši v jaké my jsme pracovali, objevila se tvář bílé sqwav. Černé šatečky, bílá zástěrka. Patrně duch služebnej. Připadali sme si trochu pitomně v zamaštěnejch cárech, s nohama ovázanýma hadrama proti přímo vonící čistotě madony vod škopku.

— Je to ale nádherný zvíře — upozorňoval jsem Vaška, když vobjevil se předmět našeho zájmu na pavlačí. Očekával jsem od Vaška nějaké zamručení, nebo něco praseckýho, ale milej Venca nic.

Odpoledne se zapoměl uvázat, vyneschal nějakou maličkost na hotové věci. Venca hřešil proti všeobecným zásadám fochu a to je pro fachmana, jako byl Vašek, hřích smrtelnej.

Najednou blafnul, že tam pude.

— Kam, kravičko moje, odvecel jsem já.

— Podívat se tam k tý žábě.

Byl jsem zvědav, jak to myslí. Zahodil provazy, přitáhnul hadry na nohou a mazal po hřebenech střech na střechu protějšího baráku. Tam přísoukal se až na okap, přímo nad okno ženy, pro níž podnikl boj s pohledy ouřadů polovice ministerstva a začal láskovat pompcí kousků latěk a ztvrdlé malty s oknem předmětu svého lezení. Po několika úderech na plech římsy objevila se hlava ženy vytoužnej. V tom zatajilo se mi dejchání a stalo se něco příšerného. Vašek spustil nohy přes okraj žlabu, odlepil se konečné rukama a ocitnul se na pavlačí před oknem žasnoucí děvy kuchařské.

No a dál? Co chcete hroznějšího?

Vašek se chudák zamiloval.

Šeptá slečna poďourová snivě:

— Oh — příroda spí — slyšíte, jak les od-dychuje?

Nachomejt se tam ale dobrej tramp Cinta:

— Se mejlej, to támhle za boudou chrápe náš šerif.